

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: INTEGRA Co. s.r.o.**, IČ : 49192141 se sídlem Domažlická 1053/15, Praha 3 proti žalovanému: Ministerstvo financí ČR se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2008, č.j. 49/29226/2008-491,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 24.4.2008, č.j. 49/29226/2008-491 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva financí, Ústředního finančního a daňového ředitelství ze dne 24.4. 2008, č.j.: 49/29226/2008-491, jímž byla podle ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o správě daní a poplatků) zamítnuta žádost žalobce o prominutí daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2004 ve výši 6.670,- Kč vyměřené Finančním úřadem pro Prahu 3.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný správní orgán uvedl, že posoudil důvody uvedené v žádosti a dospěl k názoru, že nejsou naplněny podmínky k prominutí daně, neboť v daném případě neshledal nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že žádost o prominutí daně z přidané hodnoty za období říjen 2004 podala z důvodu nesrovnalostí plynoucích z uplatňování daňových zákonů. Konkrétně uvedla, že za předmětné zdaňovací období podala řádné daňové přiznání, dle kterého byla daň vyměřena v přiznané výši. Následně však po zjištění chyby v tomto daňovém přiznání podala dodatečné daňové přiznání. V tomto dodatečném daňovém přiznání však nebyly uvedeny pouze rozdíly v daňových základech a v dani na výstupu oproti již vyměřené dani, nýbrž přiznání bylo podáno jako zcela nové ve výši, jak správně mělo vypadat řádné daňové přiznání. Správce daně pak bez jakéhokoliv opatření dle § 43 zákona o správě daní a poplatků vyměřil daň z dodatečného daňového přiznání, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že se jedná o omyl daňového subjektu, plynoucí z nesrovnalostí z uplatňování a vykládání daňových zákonů. Nastala tedy situace, že žalobci byla vyměřena daň ve výši řádného daňového přiznání i dodatečného daňového přiznání. To znamená, že žalobkyně je povinna do státního rozpočtu zaplatit daň ve zvýšené výši oproti původní řádně přiznané dani, tedy o 6.670,- Kč. Žalobce má za to, že popsaná situace je učebnicovým a přesným příkladem k použití mimořádného opravného prostředku, jímž je prominutí daně dle § 55a zákona, neboť ke zvýšené dani došlo na základě omylu daňového subjektu při nesrovnalostech vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, kdy poté již nešly uplatnit řádné ani mimořádné opravné prostředky ani institut dalšího dodatečného daňového přiznání, kterým by samozřejmě došlo k nápravě vzniklého stavu. Protože neexistuje jiná možnost nápravy situace než prominutí daně, jinak hrozí zaplacení částky 6.670,- Kč do státního rozpočtu nad zákonnou povinnost žalobkyně, má žalobkyně za to, že rozhodnutí trpí natolik závažnými právními vadami, že je na místě, aby je soud zrušil, a to z několika důvodů. Předně, že žalovaný nesprávně posoudil, že se nejedná o nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, že ve svém rozhodnutí překročil Listinou stanovený zákaz libovůle v rozhodování správního orgánu a že žalovaný vymáhá daň, která ze zákona a činnosti daňového subjektu nevznikla a je vlastně pokutou za omylem špatně vyplněné daňové přiznání. Správce daně byl nečinný a nevyzval žalobce k úhradě omylem vzniklého nedoplatku v náhradní lhůtě, kdy by se žalobce ve tříleté promlčecí lhůtě dozvěděl o daňovém nedoplatku a mohl by jednoduše napravit věc dalším dodatečným daňovým přiznáním či žádostí o opravu zřejmých omylů a nesprávností. Žalovaný si však nesprávně vyložil zákon a přisvojil si právo naprosto volně vykládat daňové zákony. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu a nálezu Ústavního soudu, např. č.j. 2Afs 170/2006-59 a III. ÚS 103/06, je nepřijatelné, aby správní orgán vykládal zákon odlišně případ od případu. Dále žalobce na svém vlastním jiném případě dokazuje, že omyl byl v jiném jeho daňovém případě důvodem pro prominutí daně silniční. Žalobce namítal, že rozhodnutí je v rozporu s Listinou základních práv a svobod, v rozporu s § 2, zákona o správě daní a poplatků. Na základě uvedeného navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce současně s podanou žalobou požádal soud o přiznání odkladného účinku žalobě a soud o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 26.9. 2008, č.j. 7Ca 174/2008-22 tak, že tento návrh zamítl.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že nevyhověl žádosti o prominutí daně proto, neboť dospěl k závěru, že omyl žalobce nelze posoudit jako nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, neboť podle ust. § 41 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků se v dodatečném daňovém přiznání vyznačí rozdíly proti poslední známé daňové povinnosti a podle ust. § 103 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty uvádí plátce v dodatečném daňovém přiznání pouze rozdíly od údajů, ze kterých byla stanovena předcházející daňová povinnost příslušného zdaňovacího období. Tato ustanovení jsou zcela nepochybně jednoznačná, srozumitelná, nedávají možnost dvojího výkladu. Nelze

z nich dovodit zákonný důvod k prominutí daně, tj. nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů. Proto žalovaný žádost žalobce o prominutí daně zamítl. Žalovaný postupoval v rámci zmocnění daného mu ustanovením § 55a zákona o správě daní a poplatků, a proto nesouhlasil s námitkami žalobce, že by se při rozhodování dopustil libovůle. Omyl uváděný žalobcem mohl být napraven v rámci zákonných lhůt vymezených pro vyměření daně jinými zákonnými prostředky, což ostatně konstatuje ve své žalobě také sám žalobce.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V daném případě se soud nejprve zabýval otázkou, zda rozhodnutí o žádosti o prominutí daně podané podle ust. § 55a odst. 1 daňového řádu podléhá soudnímu přezkumu či nikoli.

Předestřenou otázkou se zabývá řada judikátů, ne vždy však tyto judikáty dospěly ke stejnému závěru. Část judikátů (např. rozhodnutí NSS ze dne 8.11.2007, č.j.: 7 Afs 149/2006, viz. www.nssoud.cz) zastávala názor, že rozhodnutí vydaná podle ust. § 55a daňového řádu jsou vyloučena ze soudního přezkumu, neboť nemají povahu úkonu, který zakládá, mění nebo ruší práva, ani závazně neurčuje práva a povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 s.r.s., a nerozhoduje se jím tak o právu ve smyslu nároku založeného zákonem. Tyto judikáty vycházely ze zjištění, že žádost o prominutí daně nezakládá právní nárok žadatele na vyhovění žádosti či na meritorní projednání. Neexistuje-li právní nárok žadatele, pak nemůže existovat ani subjektivní veřejné právo, na němž by mohl být žadatel zkrácen tím, že nebude žádosti vyhověno. Naproti tomu judikáty, jenž zastávají názor opačný (např. rozhodnutí NSS ze dne 30.11.2005, č.j.: 6 A 69/2000-55), shodně vycházejí z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005 č.j.: 6 A 25/2002-42, které jednak překonalo předchozí přístup a jednak ve svém důsledku sjednotilo postoj k přezkoumání rozhodnutí vydaných podle § 55a daňového řádu. Uvedené usnesení se sice týká otázky legitimace žadatele o udělení státního občanství k žalobě proti rozhodnutí, jímž žadateli nebylo státní občanství uděleno, nicméně závěry uvedené v tomto usnesení lze aplikovat i na daný případ, neboť jak žadatel o státní občanství, tak žadatel o prominutí daně, nemají nárok na to, aby jejich žádostem bylo vyhověno.

V usnesení ze dne 23. 3. 2005 č.j.: 6 A 25/2002-42 NSS konstatoval, že „*právo na přístup k soudu je jednou ze základních komponent práva na spravedlivý proces, garantovaného jak mezinárodními smlouvami, tak i vnitrostátním ústavním právem. Na ústavní úrovni má pro správní soudnictví klíčový význam čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle něhož ten, „kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí, týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.“ Citovaný článek je sice oproti současným standardům soudní ochrany formulován užěji (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dále vyplývá požadavek plné jurisdikce; krom toho se správní soudnictví dnes již neomezuje toliko na přezkum rozhodnutí, ale poskytuje rovněž ochranu před nečinností i před nezákonnými zásahy); právo na přístup k soudu ve věcech správního soudnictví z něj však beze vší pochybnosti vyplývá. Pravomoc správních soudů je podle tohoto článku založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by je ze soudního přezkumu výslovně vyloučil zákon (u rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod však žádná zákonná kompetenční výluka možná není).*

Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu (ledaže by bylo zákonem výslovně vyloučeno), je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou. Dopadá na něj i příkaz ústavodárce obsažený v čl. 4 odst. 4 Listiny, aby při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod bylo šetřeno jejich podstaty a smyslu, a aby taková omezení nebyla zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Mezemi práva na přístup k soudu jsou mj. kompetenční výluky: proto při jejich používání je nutno vždy klást si otázku, proč zákon určitou kompetenční výlukou obsahuje, a respektovat její smysl; nepřipustný je zejména formalistický výklad, dovolávající se textu zákona proti jeho skutečnému smyslu. Z ústavních interpretačních pravidel zároveň plyne, že v pochybnostech o tom, zda žalobci svědčí právo na přístup k soudu či nikoliv, je nezbytné přiklonit se k výkladu svědčícímu ve prospěch výkonu tohoto práva.

Na základě těchto interpretačních východisek se nelze ztotožnit se závěrem, že neúspěšný žadatel o udělení státního občanství není legitimován k žalobě, a to pro údajnou absenci rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. pro kompetenční výlukou vyplývající z § 70 písm. a) s. ř. s. Rozhodnutí o neudělení státního občanství totiž rozhodnutím správního orgánu je.

Pojem rozhodnutí vymezuje pro řízení o žalobě § 65 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se jedná o úkon správního orgánu [viz § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Rozhodnutí je tedy vymezeno materiálními znaky; je proto nevýznamné, zda je úkon správního orgánu jako rozhodnutí výslovně označen a zda má zákonem předepsanou formu či nikoliv (posléze uvedená otázka je relevantní až při posuzování merita).

Koncepce citovaného ustanovení vyžaduje, aby interpret u každého jednotlivého úkonu správního orgánu zkoumal, jaké právo vlastně napadený úkon založil, změnil, zrušil či závazně určil. Je nasnadě, že u řady správních aktů, které soudy již dnes běžně přezkoumávají, by při striktním doslovném výkladu tohoto ustanovení nebylo možno žádné takové subjektivní právo nalézt. Tato situace může nastat typicky tam, kde správní orgán rozhoduje o žádosti účastníka řízení o vydání konstitutivního rozhodnutí: pokud žádosti vyhoví, jeho konstitutivní rozhodnutí je z hlediska hmotného práva zároveň právní skutečností, tj. teprve jím je založeno subjektivní hmotné právo, ovšem naproti tomu jestliže žádosti nevyhoví (zamítne ji), nemá takové zamítavé rozhodnutí z hlediska hmotného práva pravotvornou povahu, tedy žádné subjektivní právo nebylo založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno. Např. vyhoví-li stavební úřad žádosti o vydání stavebního povolení, zakládá tím stavebníkovi subjektivní hmotné právo stavět (či provádět změny staveb a udržovací práce na nich); pokud naopak stavební povolení neudělí, není tím žádné subjektivní hmotné právo založeno, změněno, zrušeno či závazně určeno. Je ovšem zjevné, že i takové rozhodnutí se právní sféry žadatele dotýká, a to zcela zásadním způsobem.

Není rozhodné, zda se rozhodování děje ve sféře volného správního uvážení či nikoliv; rozhodnutí založené na diskreci správního orgánu se může dotknout právní sféry zcela stejně negativně, jako rozhodnutí, u něžž se diskrece neuplatňuje. Stejně tak může být zatíženo vadami nejen řízení předcházející vydání takového rozhodnutí, ale může se rovněž přihodit, že i samo rozhodnutí založené na volné úvaze nemůže pro zásadní porušení práva obstát (např. pro porušení principu rovnosti, překročení mezí, zneužití atd.).

To, zda je rozhodnutí založeno na volné úvaze či nikoliv, má význam z hlediska rozsahu přezkumu, a nikoliv z pohledu žalobní legitimace. Žalobní legitimace musí být dána i pro případy přezkumu rozhodnutí založených na volném správním uvážení, neboť jinak by soud vůbec nemohl přezkoumat jeho použití ani z těch hledisek, které mu předepisuje § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Proti tomuto závěru nelze argumentovat ani tím, že v některých případech je správní uvážení absolutní, a nemá tedy meze, které by vůbec mohly být překročeny. Úvaha o tom, že udělení státního občanství je projevem „neomezené“ státní

suverenity a děje se ve sféře „absolutního“ správního uvážení, je v podmínkách materiálního právního státu přinejmenším velmi pochybná. Správní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. V této souvislosti je namístě poukázat i na Doporučení Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2, týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena; objektivnost a nestrannost; rovnost a zákaz diskriminace; proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva, svobody a zájmy osoby, a sledovaným účelem), jakož i požadavek na přezkum zákonnosti správního uvážení soudem nebo jiným nezávislým orgánem.

Každé správní uvážení – i to, jež se (pouze) na úrovni obyčejného zákona jeví jako neomezené či absolutní – tedy má své meze. I u něj proto správní soud zkoumá nejen to, zda jej správní orgán nezneužil, ale i to, zda jeho meze nepřekročil (opětovně se přitom zdůrazňuje, že neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje; věc nelze konstruovat ani tak, že je neomezené pouze na úrovni obyčejného zákona, neboť nelze od sebe uměle odtrhovat jednoduché právo od práva ústavního; ústava již dávno není pouhým monologem ústavodárce). Správní soud samozřejmě nepřezkoumává pouze zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., nýbrž i to, zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda v něm byla respektována všechna procesní práva žalobce.“

Z výše uvedeného usnesení tedy vyplývá, že žalobní legitimace podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. náleží každému, kdo je dotčen ve své právní sféře, tj. v případech, kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závažně a autoritativně dotýká právní sféry daného subjektu. Skutečnost, že rozhodnutí je založeno na volné úvaze správního orgánu má význam pouze z hlediska rozsahu soudního přezkumu, ale nikoliv žalobní legitimace.

Zkoumá-li soud dopad rozhodnutí o prominutí daně do právní sféry žalobce, je jeho účinek v právní sféře žalobce zcela zřejmý. V případě, že žalovaný žádosti vyhověl, zaniká povinnost žalobce zaplatit daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1993 ve výši 137.571,-Kč, v opačném případě povinnost žalobce trvá. Z hlediska závěrů NSS má toto zjištění jediný možný důsledek, a to že rozhodnutí o prominutí daně nemůže být ze soudního přezkumu vyloučeno.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a to v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust § 55a odst. 1 daňového řádu Ministerstvo financí může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U

příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

Podle ust. § 55a odst. 4 věta první daňového řádu rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí.

Rozhodnutí o prominutí daně podle ust. § 55a odst. 1 daňového řádu je rozhodnutím, založeným na volné správní úvaze, neboť umožňuje, avšak neukládá žalovanému správnímu orgánu povinnost vyhovět, ať už zcela nebo z části, žádosti o prominutí daně, a to na základě žádosti žadatele a z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, u příslušenství daně pak i z důvodu odstranění tvrdosti. Správní úvaha žalovaného je omezena pouze podřaditelností žadatelem uplatněného důvodu pod důvody vymezené v ust. § 55a odst. 1 daňového řádu.

Obecně rozhodnutí, které je založeno výlučně na správní úvaze správního orgánu, podléhá soudnímu přezkumu. Soudní přezkum je však omezen na zjištění, zda správní orgán nepřekročil meze správní úvahy stanovené zákonem. Východiskem soudního přezkumu rozhodnutí, založeného výlučně na správní úvaze, se tak stává odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Z obsahu správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjišťuje, zda správní úvaha byla vytvořena na podkladech shromážděných ve správním spise, zda tato úvaha neodporuje pravidlům logiky a zda správní orgán dostal povinnostem kladeným na správní úvahu, tj. zda nedošlo k vybočení ze zákonem vymezených mezí správního uvážení, případně zda správní uvážení nebylo zneužito.

V daném případě odůvodnění napadeného rozhodnutí, potažmo obsah správního spisu, neobsahují úvahy o tom, proč žalovaný správní orgán žádost žalobce o prominutí daně podle ust. § 55a daňového řádu zamítl. Obecné odůvodnění, že nedošlo k naplnění podmínek pro prominutí daně, neboť žalovaný neshledal nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů je pouhým popřením v zákoně stanoveného důvodu pro prominutí daně, není však odůvodněním, proč nelze právě v případě mylného postupu žalobce spatřovat příčinu tohoto postupu v uplatňování zákona, zda je postup daňového subjektu pro tyto případy v zákoně jasně stanoven, je předvídatelný, a tudíž nevychází z nesrovnalostí při aplikaci předpisů týkajících se daňového přiznání, případně, proč nelze žalobci při stanovení daně, jejíž výše je nesprávná, neboť neodpovídá skutečnosti, vyhovět. Správce daně totiž při aplikaci daňových zákonů také dbá na stanovení daně ve správné výši a toto pravidlo je rovněž aplikací zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný tak jen svou pouhou konstatací, již popřel důvod pro prominutí daně, nevytvořil podmínky pro soudní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, tj. pro možnost soudu zjistit, zda žalovaný postupoval v zákonných mezích správního uvážení a v čem jeho úvaha o neexistenci důvodu pro prominutí daně spočívala. Žalovaným uváděná tvrzení ve vyjádření k žalobě jsou z hlediska soudního přezkumu napadeného rozhodnutí bezpředmětná, neboť odůvodnění v něm uvedená nejsou součástí přezkoumávaného rozhodnutí, nebyla ani jiným způsobem dána žalobci na vědomí a ani nevyplývala ze správního spisu. Protože soudnímu přezkumu podléhá toliko žalobou napadené rozhodnutí a ve smyslu výše citovaného stanoviska Nejvyššího správního soudu je dán legitimní požadavek na seznatelné odůvodnění správního uvážení správního orgánu, nemůže postačovat, když žalovaný vysvětloval postup ve vyjádření k žalobě.

Na výše uvedeném nemůže nic změnit skutečnost, že podle ust. § 55a odst. 4 věta první zákona o správě daní a poplatků nemusí rozhodnutí o prominutí daně obsahovat odůvodnění. Uvedené ustanovení nevylučuje, aby žalovaný rozhodnutí o prominutí daně odůvodnil.

Především však odůvodnění v případě, že žádosti o prominutí daně nebylo vyhověno, umožňuje žadateli obeznámit se s důvody rozhodnutí a uvážit, zda se proti němu bude bránit prostřednictvím správní žaloby. V opačném případě totiž žadateli, stejně jako v tomto případě, nezbyvá, než v podané žalobě zopakovat své důvody pro podání žádosti o prominutí daně. Konečně odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí daně žalovanému poskytne podklady pro pojmové vymezení důvodu - „nesrovnalost, vyplývající z uplatňovaných daňových zákonů“, pro jehož nedostatek nebylo žádosti žalobce vyhověno, čímž bude dosaženo i vyšší transparentnosti jeho rozhodování.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s pro vady řízení bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu, vyslovený v tomto rozsudku, je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci procesně úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplacení soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.března 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková